

ἀποπλανᾷ ἐν πολλοῖς αὐτὸν, ὡς παρασύρει αὐτὸν εἰς λάθη γλωσσηματικά καταφανέστατα ἢ ἔφεσις αὐτοῦ εἰς τὸ καινοτομεῖν περὶ τὴν γλῶσσαν, τὴν δὲ ποίαν ἄλλως γράφει νευρώδη, εἰκονικὴν, ἀλλὰ δι' ὃν εἵπομεν λόγον ἀκάνוניστον. Οὕτως ἡ λέξις *Μεσαιωνικὸς καὶ Μεσαιωνισμὸς* δὲν εἶναι ἐπιτυχής, ἐνῷ τὸ προσηγορικὸν *Ἰστοριονομία*, κεκαινοτόμηται τῶντι ἑλληνικώτατα καὶ ἐπιτυχέστατα. Εὐχῆς ἔργον ἦτο ὁ Κ. Ζαμπέλιος νὰ ἐκδώσῃ εἰς φῶς τὸ σύγγραμμά του εἰς δευτέραν ἐκδοσιν, εἰς ἣν εἴμεθα βέβαιοι, θέλει διορθώσει καὶ βελτιώσει αὐτὸ κατὰ πολλὰ, καὶ καταστήσει ἀληθῶς τὸ *πρῶτον νεώτερον ἑλληνικὸν σύγγραμμα*.

Εἰς πολλὰ βεβαίως, τὸ λόγιον μέρος τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι σύμφωνον μετὰ τοῦ νέου συγγραφέως, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὴν γνώμην του, ὅτι ἡ ποίησις δὲν ἔχει μέλλον ἐν Ἑλλάδι. Ὁ ἀρνούμενος τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἀρνεῖται καὶ τὸ παρελθόν τοῦ ἔθνους καὶ τὸ μέλλον. Ἡ πολυθεϊκὴ Ἑλλάς εἶχε τὴν ποίησιν της, εἶχε τὴν ποίησιν της ἡ Ἑλλάς τῆς δουλείας, καὶ ἡ Ἑλλάς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ Ἑλλάς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Μέλлонτος δὲν θέλει ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν θεόπνευστον Μοῦσάν της; ...

Κατ' αὐτὰς ἔθλιψαν τὴν κοινωνίαν μας λυπηροὶ τινες θάνατοι.

Μειράκιον, τῆς σπανίας ἀγωγῆς καὶ σπανίων ἀρετῶν, διότι ἀνετρέφετο παρὰ τῶν ἀγαθῶν γονέων του ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν ἀγάπῃ τοῦ πλησίον, (ἃς περατηρήσωμεν δυστυχῶς, ὅτι ἀμελεῖται μεγάλως κατὰ τοῦτο ἡ ἀγωγή τῆς νέας, τῆς ἀρτιβλαστῆς γενεᾶς), μετὰ βραχείαν ἀσθένειαν ἀνέβη ὁ ἄγγελος εἰς τὴν ἀληθὴ πατρίδα του — τὰ οὐράνια.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο μονογενὴς υἱὸς τῆς πολυδακρύτου οἰκογενείας, ἥτις εἶχεν εἰσέτι νεῖζον ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ πένθος τῆς πρὸ τριετίας ἀποθανούσης πολυθελήτρου θυγατρὸς τῶν. ἔχουσα τὴν θρησκείαν τῆς καρδίας καὶ τῆς στοργῆς, ἡ γαρή μήτηρ δὲν κατέπνιξε τὴν θλίψιν της εἰς τὰς ἐγκοσμίους διασκέδασεις, τὰ ἐπιζῶντα τέκνα, ὁ σύζυγος, οἱ συγγενεῖς δὲν ἐπαρηγόρησαν τὴν ὀρφανὴν τοῦ ἐνὸς τῶν τέκνων αὐτῆς καρδίαν της. ὦ! τὴν ὀρφανίαν τῆς οὐδενὶ χαρὰ ἐπίγειος παρηγορεῖ! ... Ἐπισκέπτετο τὴν κόριν τῆς κεκοιμημένης καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα, ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μαρμαροῦ τοῦ τάφου καὶ ἡ ψυχὴ τῆς παιδὸς, ὀρφανῆς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ οὐράνια, κατῆρχετο ἐπὶ τῶν λευκῶν πτερύγων της καὶ ἐδέχετο τὸν ἀσπασμὸν τῶν μητρικῶν χειρῶν, ἅτινα δὲν εἶχε νὰ φιλῇ εἰς τὴν οὐράνιον αὐτῆς κατοικίαν ...

Πρὸ τινων μηνῶν ἦλθεν οἰκογενειακῶς ἐν Ἑλλάδι, ἀνὴρ βαθύπλουτος, θέλων τὰ πλούτη αὐτοῦ νὰ καταστήσῃ χρήσιμα τῇ κοινῇ πατρίδι. Ὁ Ν. Στουρνάρης ὁ ἐξ Ἡπείρου, τῆς γῆς ταύτης τῶν εὐεργετῶν τοῦ ἔθνους, δὲν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ τὴν ὥραίαν αὐτοῦ ἔφρσιν πραγματοποιουμένην ... Ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως καὶ μακρὰν τῶν ἀγκαλῶν τῆς οἰκογενείας του. Δυστυχῆς Ἑλλάς! Ἐν σοὶ οὐδὲν καλὸν νὰ στερεωθῇ

δύναται. Σὺ μὲν δὲν πταίεις εἰς τὸν θάνατον τοῦ φιλογενοῦς ἀνδρός, διότι

«Μοῖραν οὕτινα φημί πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν» ἀλλ' ἀπέθανε πρὸς δυσμοίριαν σου!

Εἰς τῶν ἀγωνιστῶν, οἵτινες ἀφῆκον πατρίδα, οἶκον, πλοῦτη καὶ δόξαν, χάριν τῆς φιλάτης Ἑλλάδος, ὁ Ἰωάννης Σούτσος, Νομάρχης Πατρῶν, ἀπεβίωσε καὶ οὗτος ἐσχάτως, ἀφείς λύπην εἰς πάντας ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτόν.

Νέον ὄνομα ἀγωνιστοῦ ἀνηρτήθη ἐν τῷ περιθώλῳ τοῦ βουλευτηρίου ἐν συνοδίᾳ ὄλων τῶν εὐκλεῶν ἐκείνων ὀνομάτων τῶν τῆς πατρίδος φωστήρων καὶ προμάχων.

Πρὸ τινων μόλις μηνῶν ἀνεγράφετο ἄνωθεν τοῦ προεδρικοῦ βήματος ὄνομα τι τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, τὸ τοῦ *Λαζάρου Κουντουριεῦτου*, προσετέθη εἴτα τὸ ὄνομα ἀνδρός πολλὰ θυσιάσαντος καὶ παθόντος ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, δημοσίᾳ δὲ δαπάνῃ ταφέντος, διότι δὲν τῷ εὐρέθη οὐδ' ὀβολός, τοῦ *Μαρουῖ Ἰ Βεγάρδου*.

Κατὰ δὲ τὸν ὀκτώβριον μετέστησεν ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ὁ γεροσυιαστὴς Ν. Πονηρόπουλος, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ὠφελιμοτέρων ἀγωνιστῶν, διότι ἐχρημάτισε μέλος τῆς πρώτης ἐκείνης ἐθνικῆς Συνελεύσεως, τῆς ἐν Καλτετζαῖς, μητρος, οὕτως εἰπεῖν, πασῶν τῶν μετὰ ταῦτα. Ὁ μακαρίτης, καὶ ζῶν ἐμερίμνα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, (ἀρετὴ ἀξία νὰ μνημονευθῇ, διότι κατέστη σπανία) καὶ ἀποθνήσκων ἠθέλησε νὰ μὴ γίνη αὐτῇ ἐπιζήμιος, ἀπαγορεύσας τοῦ νὰ ταφῇ δαπάνῃ τοῦ ἔθνους ... Πιστὸς δὲ μέχρι τελευταίας πνοῆς εἰς τὸ φρόνημα καὶ τὴν φιλίαν αὐτοῦ (πράγμα καὶ τοῦτο σπάνιον τὴν σήμερον) παρήγγειλε νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ παρὰ τὸν Κωλέττην. Ἀγαθὸς οἰωνός! ὁ Πελοποννήσιος ἀγωνιστὴς ζητεῖ τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ κλίνην παρὰ τὴν κλίνην ἀγωνιστοῦ ἐτερόχρονος. Τὸ σχίσμα, ὅπερ σώζει εἰσέτι μικρὰ ἔχνη μετὰ τῶν ζώντων, ἐξηλεῖφθη ἀπὸ μέσου τῶν νεκρῶν.

Διὸ, ἐνῷ ἀναρτῶνται νέα ὀνόματα εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ βουλευτηρίου, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκλείπωσιν ἄλλα ἀρχαῖα, ἀνδρῶν θυσιασθέντων ὑπὲρ πατρίδος. Τοιοῦτον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀριστείδου*, πρώτου πεσόντος μάρτυρος τῆς ἐλευθερίας ἐν Ἀδριανούπολει, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1820, ὅτε ἐστέλλετο παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ὑψηλάντου ἀπόστολος ἐπαναστάσεως εἰς Σερβίαν. Ὁ Ἀριστείδης συλλήφθεις, καταστρέφει τὰ ὅποια ἔφερεν ἐπικίνδυνα γράμματα τοῦ Ὑψηλάντου, εἴτα δὲ βασιανίζομενος ἵνα μαρτυρήσῃ, ἀποκόπτει τὴν γλῶσσαν του, μὴ αἰφνης ἐκ τῶν ἀληθδῶν ὁμολογήσῃ τι ἄκων. Τὸν δὲ Ἀριστείδην τοῦτον, Θετταλὸν τὴν καταγωγὴν, καὶ οἱ γνωρίσαντες αὐτὸν καὶ τὸ περὶ *Φιλίππης Ἑταιρίας Δοκίμιον Ἰστορικὸν* τοῦ Κ. Ι. Φιλήμονος (σελ. 299) καὶ τὰ *Ἰστορικά Ἀπομνημονεύματα* τοῦ Κ. Ν. Σπηλιάδου (σελ. 33) ὀνομάζουσιν *Ἀριστείδην Πῶπ*.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— — —

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ. — Μεσοῦντος τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀνθρωπός τις ἀνῆρχετο εἰς τοὺς ἄερας, καθήμενος εἰς τὰ ἄκρα ατμοκινήτου μηχανῆς, ἣν ἀνείλκε σφαῖρα ἔχουσα σχῆμα παμμεγέθους φαλαίνης, — πλοῖον ἐναέριον, ἔχον ἰσὺν χρησιμεύοντα ἀντὶ τρόπιδος καὶ ἰστίον χρησιμεύον ἀντὶ πηδαλίου. Ὁ Φούλτων οὗτος τοῦ ἐναερίου πλοῦ ὀνομάζεται Ἐρρίκος Γίφφαρ (Giffard).

Ἡ ἀνοδὸς τοῦ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἵπποδρόμου.

Ἦτο δὲ ὥραϊον καὶ δραματικὸν τὸ θέαμα ἐκεῖνο τοῦ στρατιώτου τῆς ἰδέας, ἀψφουόντος μετὰ τῆς εὐτολμίας ἐκείνης, ἣν ἡ ἐπινόησις χορηγεῖ εἰς τὸν ἐφευρέτην, τὸν κίνδυνον, τὸν θάνατον ἴσως . . .

Ὁ τολμηρὸς ἀεροναύτης κατήλθεν εὐτυχῶς, ἀφοῦ ἀνέβη διὰ τῆς μηχανῆς του, εἰς ὕψος 4800 μέτρων, καὶ ἔγραψε ἐπιστολήν, δι' ἧς περιγράφει τὸν μηχανισμόν τοῦ καινοφανοῦς καὶ θαυμασίου ἀεροστάτου του καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀεροβασίαν αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐδυνήθη νὰ κυβερνήσῃ τὴν σφαῖράν του, κατὰ θέλησιν.

Τὸ πρῶτον λοιπὸν τοῦτο πείραμα ἐπέτυχε, καὶ ἂν ἡ αὐτὴ ἐπιτυχία ἐπιστῇ τὴν ἐπανάληψίν του, ἰδοὺ τότε λελυμένον τὸ σπουδαιότατον τῶν νεωτέρων τῆς ἐπιστήμης ζητημάτων, ἡ διεύθυνσις τῶν ἀεροστάτων. Ὅποια δὲ τότε πάλιν ἀνατροπὴ εἰς τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, ὅποια δὲ μεταβολὴ καὶ εἰς τὴν πολεμικὴν κατάστασιν ἐθνῶν πρὸς ἔθνη;

Προσεκτικοὶ εἰς τὰ γινόμενα, θέλομεν σπεύσει νὰ διακοινώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ὅ,τι νεώτερον περὶ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης πληροφωρηθώμεν.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Τὸ ἐξῆς φρικῶδες συμβάν διηγοῦνται αἱ ἐφημερίδες τῶν Παρισίων.

Πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους δύο Ἀγγλοι, ὁ Κ. Μόρτον, ἀνταποκριτὴς τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος **Daily News**, καὶ ὁ Κ. Μπόουερ, ἀνταποκριτὴς τοὺς **Morning advertiser**, ἦλθον εἰς Παρίσιους· ὁ τελευταῖος ἐκατοῖκει μετὰ τῆς μητρὸς του, καὶ τῆς νέας συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε· τὴν εἶχε νυμφευθῇ πρὸ μικροῦ.

Ὁ Κ. Μόρτον, ὅστις ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀσχολιῶν του, εἶχεν ἀφορμὰς νὰ ἐπισκέπτεται συνεχῶς τὸν συναδελφὸν καὶ φίλον του, ἠράσθη τῆς γυναικὸς τούτου καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὴν μετ' ἐπιμονῆς.

Ἡ γυνὴ ἀπέκρουσε τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ Μόρτον, ἀλλ' ἐσφαλε μὴ γνωστοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἀλλ' ὅταν οὗτος ἀπῆλθεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς Ἀγγλίαν, κατὰ τὰ συμβάντα τοῦ δεκεμβρίου, ὁ Μόρτον εὐρεθεὶς μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἔγινε τολμηρότερος. Ἡ κυρία ἀπώθει πάντοτε αὐτόν· ἀλλ' οὗτος ὡφε-

ληθεῖς ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῶν συγκινήσεων, τὰς ὁποίας ἐπροξένουν εἰς τὴν γυναῖκα αἱ θορυβῶδεις ἐκείναι ἡμέραι, κατώρθωσε ν' ἀποπλανήσῃ αὐτήν, μὴ ἡμέρα, ὅτε ἡ στάσις ἐκυρίευσεν τῶν Παρισίων καὶ οὕτω ἡ δυστυχὴς γυνὴ νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀποφάσεις της καὶ τὰ καθήκοντά της.

Ἀλλὰ, γυνὴ ἐνάρετος, ἡσθάνθη πάραυτα ἐλέγχους τοῦ συνειδότος καὶ φοβουμένη τὸ αὐστηρὸν τῆς ἀγγλικανῆς θρησκείας, ὡς μὴ ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῇ τὰς παρηγορίας, ὧν ἐδεῖτο, ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ αὐτὰς παρὰ τῆς θρησκείας τῶν δυτικῶν, συγχωρούσης τὰ παραπτώματα τῶν μετανουούντων. Ἐπιστρέψαντος τοῦ συζύγου της ἐκ Λονδίνου, τῷ διεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν της.

Ὁ Μπόουερ ἐθαύμασε τὸ αἰφνίδιον τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀλλὰ, χάριν τῆς πρὸς τὴν σύζυγόν του ἀγάπης αὐτοῦ, τῇ ἔδωκε τὴν ζητούμενην ἄδειαν.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου, ἡ Κ. Μπόουερ ἐδήλωσεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅτι ἐγκυμονεῖ. Ἡ ἀγγελία αὕτη ἐχαροποίησεν ἄκρως τὸν ἀγαθὸν σύζυγον, καταστάντα ἐτι πλέον περιποιητικὸν πρὸς τὴν γυναῖκά του. Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἤξου τὰ βάσανα καὶ τὰς τύψεις τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς. Αἱ φρένες της δὲν ἀντέσχον εἰς τοσαύτας προσβολὰς καὶ ἔδειξε σημεῖα παραφροσύνης. Κατὰ τὸν τοκετόν της, ἡ Κ. Μπόουερ ἔτρεξε κίνδυνον θανάτου, ἀλλ' ὁμως ἐσάθη καὶ αὕτη καὶ τὸ τέκνον της, ὅπερ ἦτο ἄρρεν. Ἀλλὰ παρελθουσῶν τῶν τοῦ σώματος ἀλγηδόνων, ἡ παραφροσύνη ἐπανῆλθε φοβερά.

Ἐσχάτως εἶχεν ἐξέλθει πρῶταν τινὰ ὁ σύζυγός της καὶ ἀναστρέψας, εὗρε τὸν Μόρτον πλησίον τῆς γυναικὸς του, ἥτις κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς περιόδου μανίας. Ὁ σύζυγος παρεκάλεσε τὸν φίλον του νὰ τρέξῃ εἰς ζήτησιν ἱατροῦ, καὶ ἅμα οὗτος ἐξῆλθεν, ἡ παράφρων ἐφάνη ἥσυχος. Ὁ Μπόουερ ὠφελήθη τῆς στιγμῆς ταύτης τῆς γαλήνης διὰ νὰ ἐπάρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ τέκνον του τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ ἐμεδίει ἐν τῇ κοιτίδι του. Ἐνῷ δὲ τὸ κατεθώπευεν, ἡ γυνὴ του, ἥτις ἐφάνη αἰφνης ἀνευροῦσα τὰς φρένας της, « Μὴ φιλήs αὐτὸ τὸ παιδί, ἐκραύγασε, δένειναι ἰδικόν σου, εἶναι τοῦ Μόρτον! Καὶ συγχρόνως τῷ διηγήθη τίνι τρόπῳ ἀπεπλανήθη ὑπὸ τοῦ φίλου του. Ἀκούσας τὴν τρομερὰν ταύτην διήγησιν, ὁ σύζυγος ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ὡς ἀπόπληκτος, εἶτα, ἠγέρθη αἰφνης, ἤρπασε μάχαιραν ἥτις ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐμελλε νὰ φονεύσῃ τὸ τέκνον, « Ἀφοῦ τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι καρπὸς ἀτιμίας, ἃς ἀποθάνῃ. » Καὶ ἐνῷ ἦν ἐτοιμὸς νὰ κτυπήσῃ, ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ὁ Μόρτον εἰσέρχεται. Τότε μεταβάλλει γνώμην καὶ στρέφει τὸ ὅπλον κατὰ τοῦ μοιχοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ ῥίπτει κάτω νεκρόν. Ἐπρόφθασε δὲ νὰ φύγῃ καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχεν εἰσέτι συλλάβει αὐτόν. Ἡ δὲ δυστυχὴς γυνὴ, ἥς ἡ μανία ἤξησεν ἐτι πλέον, μετεφέρθη εἰς τι φρενοκομεῖον.